Р Е Ш Е Н И Е
№ 43752

гр. София, 07.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов
Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9304** по описа за **2026** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 1213 от 07.04.2026 г., постановено по НАХД № 49/2026 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 824009-F808510/25.06.2025 г., издадено от Директора на офис "М." при ТД на НАП-гр.С., с което на А. В. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за нарушение по чл.53, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, е наложена глоба в размер на 120 лв. на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ, и А. В. С. е осъден да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 €.

Недоволно от така постановеното решение е останало санкционираното физическо лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът не оспорва, че е подал ГДД за 2022 г. извън законоустановения срок, но се позовава на обстоятелството, че за тази година за него не е възникнало данъчно задължение за довнасяне. Оплаква се от неправилна преценка на случая, като настоява, че нарушението е маловажно. Смята, че е нарушен принципът за съразмерност. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща представител, не взема становище по жалбата.

Ответникът по касация - Директорът на офис "М." при ТД на НАП-гр.С. – чрез юк.П. взема

становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила и в полза на ответника да се присъди юрисконсултско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за неоснователна.
Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна поради следните съображения.
Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.
СРС е бил сезиран с жалба срещу НП № 824009-F808510/25.06.2025 г. на Директора на офис "М." при ТД на НАП-гр.С.. Същото е издадено въз основа на АУАН № F808510/31.01.2025 г., съставен от инспектор по приходите в ТД на НАП-гр.С.. Обективираните в акта констатации се свеждат до това, че на 31.01.2025 г. при проверка в информационната истема на НАП е установено, че касационният жалбоподател не е подал Годишна данъчна декларация по чл.50, ал.1 ЗДДФЛ за 2022 г. в законоустановения срок в компетентната ТД на НАП. Така описаното деяние е квалифицирано като нарушение по нарушение по чл.50, ал.1 ЗДДФЛ. Процесната глоба е наложена при тази фактическа и правна обстановка, която е възприета от наказващия орган. Глобата за така описаното нарушение е наложена на основание чл.80, ал.1 ЗДДФЛ.
С касираното решение СРС е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че нарушението и авторството му е безспорно доказано, в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като случаят е немаловажен.
Административен съд София намира, че касираното съдебно решение е правилно постановено.
Касационната инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд.
В закона са изчерпателно уредени хипотезите, при които задължените лица следва да подават ГДД. Същите са описани в нормата на чл.50, ал.1 ЗДДФЛ, като са систематизирани в пет точки, вкл.две букви към т.2.
Установеното от СРС подаване на ГДД за 2022 г. на 30.12.2024 г. се подкрепя от справката на НАП и от самата декларация с вх.№ 2215И0583929. Декларацията подкрепя изявлението на касационния жалбоподател за извънтрудови доходи по граждански договори. Доходите от извънтрудови правоотношения подлежат на облагане по реда на чл.29 ЗДДФЛ и на годишно деклариране по чл.50, ал.1, т.1 от закона. За тези доходи не е приложимо освобождаването по чл.52, ал.1, т.1 ЗДДФЛ за определени доходи от трудови правоотношения. Не е приложим и специалният срок за лицата по чл.51, ал.1 от закона. Следователно декларацията за 2022 г. е следвало да бъде подадена до 30.04.2023 г. и подаването й на 30.12.2024 г. установява осъществено чрез бездействие нарушение на чл.53, ал.1 ЗДДФЛ, за което чл.80, ал.1 от закона предвижда налагане на глоба до 500 лв.
Нарушението е формално, като укриването на доходи, неплащането на данък и настъпването на вреда за бюджета не са елементи на състава. В случая е повдигнато административнонаказателно обвинение за неподаване в срок на ГДД, а не за недеклариране на отделен доход, заем или имущество. Авансовото удържане на данъка от платеца по чл.43 ЗДДФЛ не освобождава получателя от подаване на годишната декларация. В случая декларацията и останалите доказателства установяват предпоставките за вече вмененото задължение, без да добавят друго обвинение. Възраженията на касатора за вида на доходите, авансовото облагане и маловажността показват, че е разбрал обвинението и е могъл да оспори основанието на отговорността. Затова доводите му за удържан и внесен данък и липса на укрити доходи не изключват отговорността за

неспазване на срока.
Касационният жалбоподател е бил длъжен и е могъл да изпълни задължението за деклариране получените от него доходи, като не се установяват обстоятелства, обективно препятствали изпълнението.
Касационният съд намира за неоснователна соченатa от касатора маловажност на деянието с оглед наличието на хипотезата на чл.28 ЗАНН. В процесния случай извършеното нарушение не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Съгласно цитираната разпоредба за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. ЗАНН не съдържа легално определение на понятието "маловажен случай", затова на основание чл.11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл.93, т.9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния.
Касационният съд приема, че "маловажен случай" ще е налице само ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват на маловажност по смисъла на чл.28 ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Следва да бъде споделена мотивировката на районния съд за немаловажност на нарушението.
Нарушението по чл.53, ал.1 ЗДДФЛ е формално и признаците на състава му не включват настъпването на определен вредоносен резултат. Налице е деяние на така нареченото "просто извършване", при което с факта на установяването му законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпция на закона, за да подлежат на санкциониране с предвидената в правната норма административнонаказателна санкция. В конкретния случай неизпълнението на административното задължение по ЗДДФЛ касае значими обществени отношения, охранявани от нормите на този нормативен акт. В тази връзка следва да се посочи, че за неспазване на тази разпоредба законодателят е предвидил санкция, чието прилагане Съдът намира за оправдано, без оглед степента на засягане на тези отношения. Действително една от основните цели на приложимата в случая материалноправна норма е осигуряване на редовна отчетност относно получените доходи и тяхното деклариране. С неподаване на ГДД в срок се засягат обществените отношения, свързани с проследимостта на информацията за лицата, получаващи доходи по извънтрудови правоотношения, а оттам – и за стопанските субекти, изплащащи такива доходи.
В този смисъл деянието не представлява маловажен случай и за него правилно е наложено административно наказание. Наказващият орган, както и първата съдебна инстанция правилно са приели, че липсват предпоставки за прилагане нормата на чл.28 ЗАНН.
Глобата от 120 лв. съответства на изискването по чл.27 ЗАНН. Продължителното закъснение обосновава този размер, а последващото подаване и авансовото облагане оправдават размер на санкцията под максимума. Размерът на административното наказание съответства на тежестта на нарушението и целите по чл.12 ЗАНН, като не са налице основания за намаляването му.
При съобразяване на горното се налага изводът, че обжалваното наказателното постановление правилно е било потвърдено. Районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл.63д, ал.3 ЗАНН Съдът намира за основателно искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размерът на последното се определя на 66,47 евро съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1213 от 07.04.2026 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 49/2026 г.
ОСЪЖДА А. В. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на Директора на офис "М." при ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и 47 евро цента).
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.